

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 196. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605073072/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

henad Gaden, forbi Nummer 37, uden at turde se op mod Vinduerne paa første Søl, – og skyndte sig saa ind i Haven ad den store Indgang midtfor. – –

Ak ja, Træerne var jo alle, alle de samme! Kastaniernes og Lønnenes Blade var brune eller lysegule, Lindenes var endnu ikke visnede, – og bag Træernes Krøner hvælvede sig en høj, ligesom hemmelighedsfuldt rødmende Oktoberhimmel. Han turde ikke blive staaende, men gik ad den lige Vej henimod Gartnerhaven. – Der kom Slottet frem. Dets gyldne Fløje, dets grønne Taarne og Kobberrage skinnede endnu i Solen. – Og herved i Gartneriets lange Bede stod Georgierne i Skygge, Resedaerne udbredte deres kolige Efteraarsduft. – Han stod stille og Iyrkede uvilkaarlig. Der lød kun Raab af nogle legende Børn henne i Retning af Exerccer-Pladsen. – Han befandt sig i Nærheden af en Bænk og vilde sætte sig, men opgav det, han var altfor urolig. – Nu kunde han sletikke see Husene i Kronprinsessegade, saa var der jo ingen Grund til saadan at flygte. Men hvor skulde han være, – hvor skulde han være med sine Tanker? Gaa sin Vej vilde han hellertkke.

Uden at vide, hvorledes han var kommen derhen, stod han og saae paa Broncegruppen af Løven, der æder den faldne Hest. Det var dog underligt, at der Kunstværk kunde være saa gammelt; Løvens Ansigt lignede jo en Middagsgrosserer med Skilning i Panden og velplejet Knebelsbart, – der bed af en stor Dessert-Pære. – Dette saae han ganske tydeligt, og gjorde sig netop disse Tanker derved, – – og i samme Øjeblik vidste han dog, at det var Rebekka Woltersien, den Dame, som kom gaaende ad Gangen henne fra Gartnerhaven. – Han vendte sig om, og hun maatte ikke have kjendt ham, thi det gav et lille Sæt i hende. – Nu gjorde hun en utaalmodig Bevægelse, hævede Hovedet og saae ligesom forpint, irriteret paa ham; saa gik hun hurtigt hen til ham og sagde: »jeg veed naturligvis, at De ikke vilde fornærme mig, jeg veed ogsaa, at De meget stygt kan tænke om mig. Lad saa det være godt, – og være forbi og – – Farvel!»

Hun rakte ham Haanden, idet hun gik videre.

»For bestandig?» sagde han.

»Ja, – det troer jeg vist. Vi er for forskellige.»

»Kjære Rebekka! –»

»Nej, – jeg vil ikke pines af at være forelsket! – – og det er mig en stor Lidelse, alt dette med Dem.»